

КАКО КРАЛОТ МУСАЛЕН СТАНАЛ КРАЛ

Како кралот Мусален станал крал

- Мар, да го испиеме чајот и да си легнеме! - предложи Мусаленко.
- Не ми се спие сè уште - рече Мар, решен да игра со топчето барем уште некој час.
- Ајде ајде, утре изутрина повторно ќе плачеш дека ти се спие. Зарем не сакаш да ти раскажам како кралот Мусален станал крал?
- Зарем тој не бил отсекогаш крал? - праша љубопитно Мар.
- Не, но ќе дознаеш само ако го испиеш чајот на време и...
- Готов сум! - го прекина мачорот, кој веќе брзаше кон бањата да си ги измие забите.
- Мусаленко ја испи последната голтка од омилениот чај од шипки и отиде да си ги измие забите и лицето. Мар веќе беше до него, зелен да ја чуе приказната „Како кралот Мусален станал крал“.
- И така - започна Мусаленко, - Многу одамна си било едно кралство. Во кралството немало...
- Кралство, какво кралство? - праша Мар.
- Ти си многу нетрпелив. Завиткај си го мустакот и слушај внимателно - Мусаленко го прекори со насмевка. - Ова кралство немаше име, бидејќи сè уште не беше можно да се најде вреден владетел. Секој што се осмелуваше да седне на празниот трон исчезнуваше и никогаш повеќе не се појавуваше.
- Чекај, чекај, чекај - рече збунето Мар. - Како кралството немаше крал? Дали беше проколнат престолот? А луѓе? Имаше ли луѓе?!
- Секако дека имаше луѓе и убави порти и прекрасен замок. Во градот имаше и прекрасни фонтани од кои течеше сируп од малина, а низ затворените прозорци продираше неодоливата арома на печени колачи со јаболка и цимет. Во кралството живееја најдобрите и највеселите луѓе, најмиризливите цвеќиња, најслатките животни, а во пределите каде што се простираше замокот блескаше најсјајното сонце. Всушност, кралството не беше проколнато. Бидејќи се наоѓаше на најдоброто место на

планетата и во него живееја најдобрите и највеселите луѓе, секој сакаше да седне на неговиот трон. Се обидоа да го земат секакви волшебници, вештерки, благородни принцови и принцези, познати и непознати јунаци. Но, ова место не беше случајно. Кралството го чуваше доброто и го бркаше злото. За да се заштити од паѓање во нечији лоши раце, мудреците на кралството - неговите најстари и најискрени жители, направија специјална магија. Само најдостојниот можел да седне на престолот и секое друго суштество кое беше водено од лоши мисли веднаш исчезнуваше од земјата дури и ако го допреше престолот со прст. Мар, гледам дека си збунет. Те познав по врвот на опашката што ти сирка од крајот на кебенцето - се насмевна Мусаленко и ја продолжи својата приказна.

- Луѓето во кралството беа многу тажни што не можеа да најдат добар кандидат со чисто срце да стане нивен крал. Не беше лесно да се живее така. Тие морале сами да се борат против нападите на змејот или да бркаат лоши вештерки со метли, кои постојано се обидуваа да крадат од вкусните колачиња со цимет.

- Едно утро се случи нешто страшно - луѓето се разбудија и сонцето го немаше.

- Како го снемало сонцето? Да не имало облаци? - возбудено скокна црвениот мачор.

Неее, немаше облаци. Веднаш стана јасно дека станува збор за необична случка. Кога магијата се спушти врз кралството, од малиновите фонтани почнуваше да тече лут сируп. Токму така, како тоа утро. Мудреците на кралството се собрале и решиле дека е време да се побара достоин крал за да се спасат од оваа несреќа. И така, тие тргнаа за да разгласат дека најчудесното кралство бара владетел да седне на престолот и да ги спаси од сите неволји. Не беше лесно да се најдат кандидати за престолот. Секој ја знаеше приказната дека ако не си вреден, ќе исчезнеш засекогаш. Сепак, на прагот на палатата се појави Мусален - малку расеан, но добродушен и секогаш насмеан млад човек. Мусален немаше желба за престолот. Тој само сакаше да помогне и да го врати најсјајното сонце.

- Мусален, момче, ако можеш да ја тргнеш лошата магија и да го вратиш сонцето во нашето кралство, ќе ти дадеме да седнеш на престолот и да си ја испробаш среќата. Сега земи ја оваа ќеса со колачиња со цимет и шише сируп од малина за по пат. - му рекоа мудреците и го испратија нашиот херој да го бара сонцето.

Во шумата со реката

Мусален влегол во блиската шумичка каде што случајно се сретнал со една мечка. Но оваа мечка не беше обична мечка - носеше очила и мрмореше над еден цртеж со молив зад едното уво.

- Извинете, дали некаде тука сте го виделе најсончевото сонце? Тоа исчезна од кралството во кое живеам, а сега сите се многу тажни. Сакам да го најдам и да ги вратам насмевките на моите браќа. - Мусален ѝ се обратил на мечката.

- Мечката промрморела нешто под носот и уште повеќе се внела во цртежот.

- Се извинувам! - викна погласно Мусален.

- Да, да, те слушнав. Не гледаш ли дека сум зафатена? Не сум го видела твоето сонце. Други прашања ме мачат, а ти ми досадуваш за некакво сонце. - промрморела мечката. Мусален се приближил да сирне во цртежите. Не знам дали спомнав, но нашиот пријател беше познат по својата љубов кон пронајдоците.

- Каде го пикаш носот? Нели гледаш дека едвај има место за мојот нос. - мечката го искара Мусален.

- Извинете, гледам дека цртате нешто и овие работи мене ми се многу интересни и се прашувам дали би можел да ви помогнам со некоја идеја. - одговори на тоа Мусален.

- Овој пат мечката погледна нагоре и сирна кон насмеаниот млад човек. Многу ѝ се допаднала таа насмевка, па решила да му раскаже на Мусален што прави. Таа му раскажала дека има драги пријатели, самовили, кои живееле во соседната волшебна шума со својата пчела кралица.

- Е како така пчела? - се зачуди Мусален.

- Е така де! Таа е самовила пчела. Потекнува од благородно семејство и има 300 години - објасни мечката - и заборавените самовили се многу љубезни и зборливи, но тие се многу заборавени. Еве вчера ми беа на гости и за несреќа си ги заборавија крилјата на закачалката.

- Зошто за несреќа? Не можеш да им ги вратиш?

- Па, не е баш така едноставно. - продолжила мечката. - Откако тие заминаа, се појави страшна бура која го однесе мостот што ги поврзуваше мојата и нивната шума. И сега ниту јас, ниту тие не можеме да ја поминеме надојдената река. Ќе биде потребно многу време да се изгради нов мост, а моите драги пријатели немаат време да чекаат. Заборавените самовили и нивната кралица црпат сила од поленот на еден посебен цвет кој се наоѓа на еден непристапен планински врв. Само тие можат да стигнат дотаму, но не можат без крилјата.

Иноватор на мечки

Мусален се замислил, зграпчил молив и хартија и направил чуден план. Мечката внимателно го погледнала планот и започнала со работа. Двајцата пронаоѓачи ги собрале сите крилја на едно место, зеле свilen конец кој што го позајмиле од свilenите бубачки и внимателно ги сошиле малите крилца за да направат големи крилја.

Мечката била многу задоволна и среќна што ќе може да ги спаси своите пријателки од неволји, но тогаш ѝ дошла уште подобра идеја.

- Драг Мусален, ти благодарам. Таква идеја воопшто немаше да ми падне на памет да не беше ти. Затоа сакам да ти возвратам на љубезноста. Земи ги крилјата и одлетај во шумата на заборавливите самовили. Прашај ги за вашето сонце, можеби го виделе.

Пронаоѓање на крилјата на
заборавливите-самовили

Кралицата пчела и цветот на страста (Пасион)

Мусален ѝ се заблагодарил на мечката и полетал кон шумата на спротивниот брег на бурната река. Таму го пречекале мали, кривки и прозирни како глумарчиња самовили кои штом го видоа како носи крилја, се собраа возбудено околу него.

Мусален внимателно го отши свилениот конец и ги врати крилјата на секоја самовила.

Кралицата пчела

- Ви благодарам за вашата љубезност. - Му се обрати една самовила на Мусален. - Но, за жал, нè наоѓате во ужасна неволја. Нашата кралица има страшна настинка и ништо не може да и помогне освен поленот на цветот на страста, кој е на еден висок и стрмен врв. Бидејќи немавме крилја, одамна немаме пиено полен и немаме сили да дојдеме до него.

- Драги заборавливи самовили, не бидете тажни. Јас ќе го донесам поленот! - рече храбриот Мусален.

- Ох, Мусален, многу убаво од тебе што сакаш да ни помогнеш повторно, но овој цвет е на посебно место што е недостапно за кое било суштество освен за заборавливите самовили. Нема како да се стигне до него.

- Дозволете ми да пробам! - Нашиот херој не се предал и ги засукал ракавите за да се искачи на врвот.

Врвот навистина бил речиси несовладлив. Мусален паднал 256 пати, го изгребал коленото, му се забоделе трнчиња во дланките, но тој никогаш не се откажал. И добро направил, бидејќи на 257-миот пат успеал да се искачи на врвот. Но, тоа не беше доволно. Цветот на страста се наоѓал среде една трнлива шума. Мусален решен да не се предаде, полека почнал да минува низ бодликавата мрежа. Тука ја закачил ногата, потаму увото, но мирисот на прекрасниот цвет му влевал сила да продолжи. По уште неколку часа тешка борба, Мусален конечно стигнал до цветот на страста. Тоа бил најубавиот и најмиризливиот цвет што некогаш го видел. Бил во светло црвена боја, но не како роза или афион, дури ниту како лале. Мирисал слатко и свежо како ниеден друг цвет на земјата. Мусален извадил посебна торба од џебот и внимателно ја навалил чашката на нежниот цвет. Сјаен магичен полен паднал од цветот и ја наполнил торбичката, а сите рани и гребнатини на нашиот херој веднаш исчезнале.

Заборавлива-самовила

Заборавливите самовили не можеле да им поверуваат на своите очи. Веднаш штом нивниот херој се вратил, измешале специјална лушпа од која пиеле и тие и кралицата и за еден момент ја повратиле својата сила и веднаш почнале гласно да зборуваат.

Кралицата наредила да ѝ го донесат упорниот херој.

- Мусален, моите заборавени самовили ми рекоа дека ти го должам моето закрепнување. - му се обратила кралицата.

- Ми рекоа дека и по многу неуспешни обиди да го освоиш непобедливиот врв, ти сепак не се предаде и го достигна цветот што можат да го достигнат само моите самовили. Никогаш нема да ја заборавам твојата љубезност и за возврат сакам да ти се оддолжам како што треба. Земи ја оваа вреќа со магичен полен, тој е чудотворен и ќе те спаси од било какви проблеми. За жал, не знам каде е вашето најсончево сонце, но имам пријател кој многу слуша. Можеби слушнал нешто за тоа. Неговото име е Був; тој е диригент. Ќе го најдеш во шумата на медени свончиња. Само слушај си го срцето и ќе го најдеш.

Бувот-диригент и неговото фалш пеење

Мусален ги затворил очите, ги наострил ушите и го отворил срцето. Во тој момент слушнал кристален звук. Тој решил да го следи. Колку повеќе се приближувал, толку повеќе мелодијата исчезнувала и се претварала во фалшиво гракање..

Кога станало неподносливо да се слуша, тој ги отворил очите и што ќе види - Був седел на една гранка, си ги кубел перјата и неконтролирано мавтал со диригентската палка.

- Ништо не разбирам! Ништо не разбирам! - г-дин Був бил лут. - Зошто пееш толку фалш? Има ноти, секое свонче пее медено и сепак е хаос!

Мусален на почетокот не разбрал кому му се лутел бувот, но тој погледнал повнимателно и ги видел ситните свончиња како се караат меѓусебно.

- Момче, кого бараш? - Господинот Був се свртел кон нашиот херој.

- Здраво господине Був. Кралицата на заборавливите самовили ме испрати кај тебе. Го барам најсјајното сонце што исчезна од моето кралство. Дали сте чуле нешто за него? - праша Мусален.

- Не сум чул ништо, како да чујам, бидејќи овие свончиња не престануваат да се расправаат и ги слушам само нивните звуци. Не знам како да ги вразумам. Гледај ги какви се намуртени.

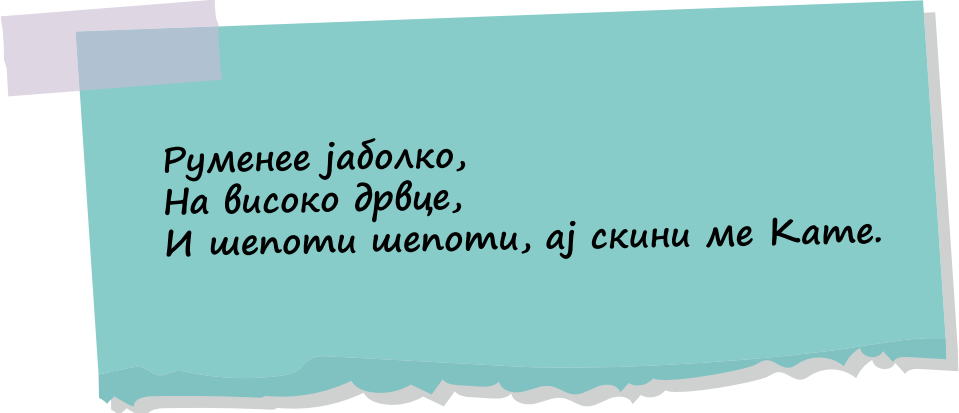
- Зошто се толку лути? - прашал Мусален.

- Затоа што секое од нив сака да биде солист, но ова е невозможно. Секое свонче свони на свој уникатен начин, но самото свонење не е ниту доволно гласно ниту доволно мелодично. И само доколку засвонат заедно, само тогаш ќе постигнеме таква хармонија, што е музика за увото и душата.

Мусален ги затворил очите, ги наострил ушите и го отворил срцето, длабоко воздивнал и се свртел кон бакарните свончиња.

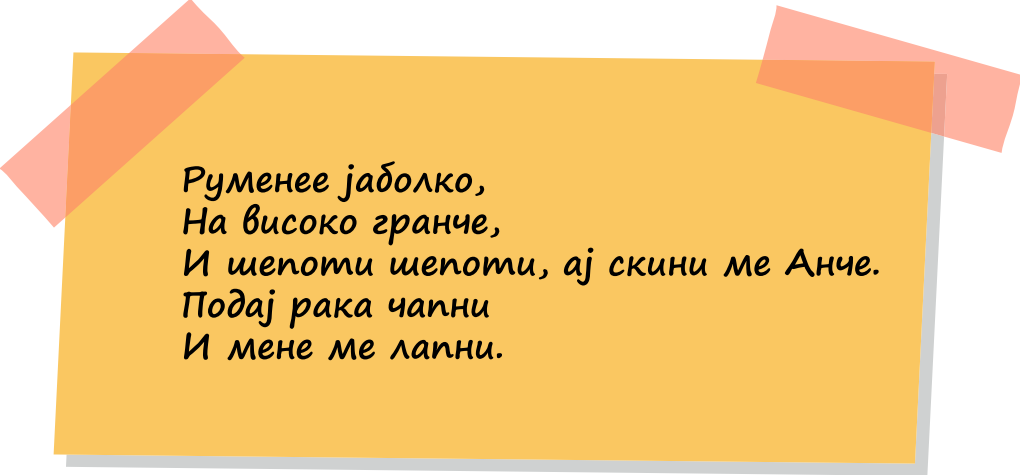
- Пријатели! Пријатели, свончиња! - викал, но ниту едно свонче не му обрнало внимание.

- Руменее јаболко - пеел Мусален. Можеби ќе треба тука да ти кажам, драг Мар, дека Мусален можеби имал прекрасна насмевка, но тој не бил добар во пеењето. Не само што пеел многу лошо, туку и никогаш не ги знаел текстовите. Неговата песна звучела вака:

*Руменее јаболко,
На високо дрвце,
И шепоти шепоти, ај скини ме Кате.*

- Не, не, не - низ смеа засвонија свончињата. - Не е така песничката. Еве вака е:

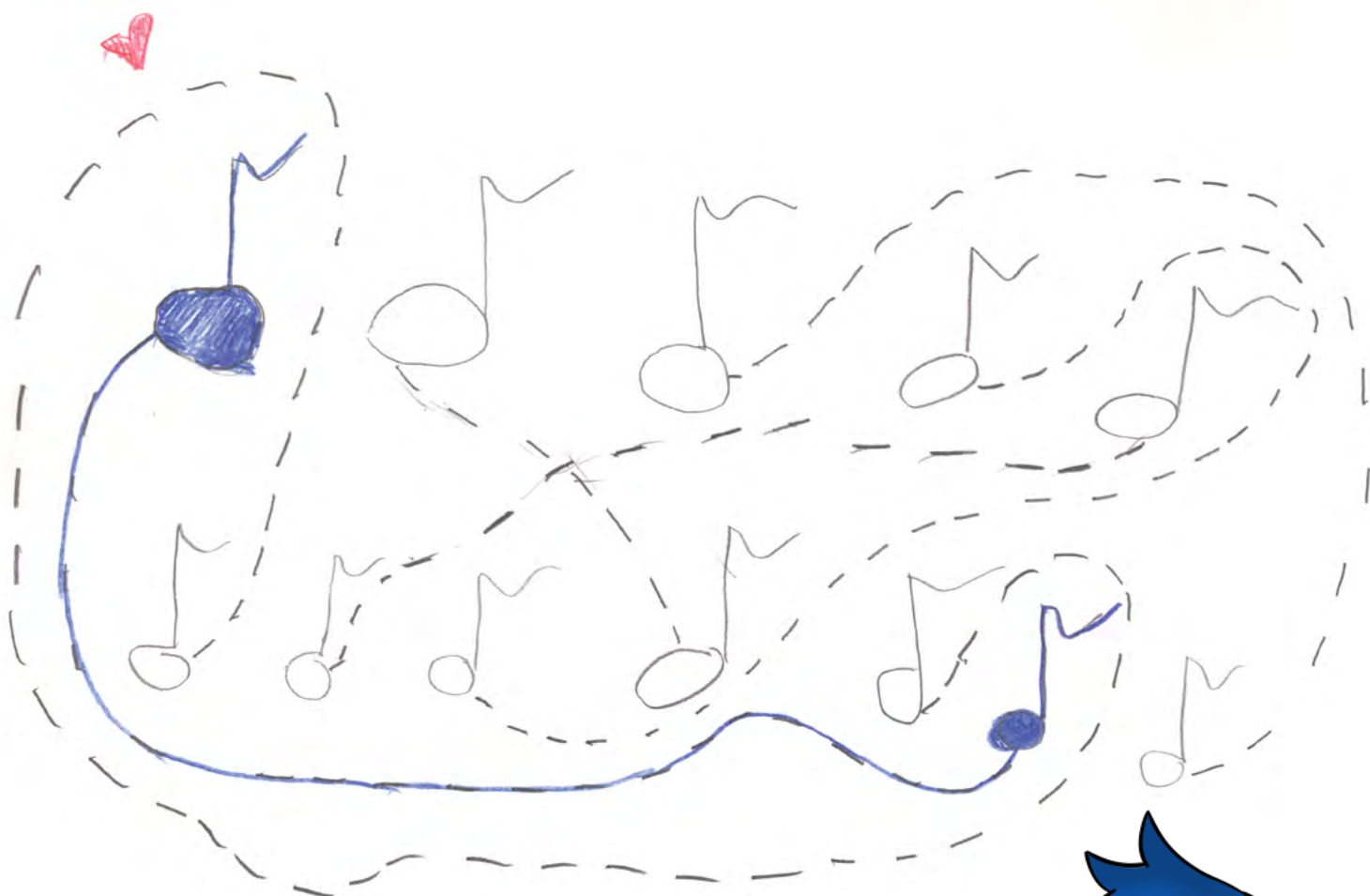

*Руменее јаболко,
На високо гранче,
И шепоти шепоти, ај скини ме Анче.
Подај рака чапни
И мене ме лапни.*

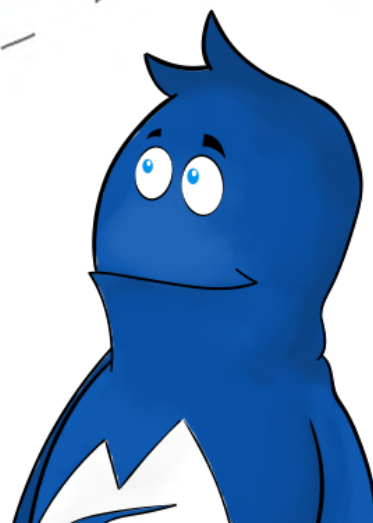
Мусален го фатил ритамот на песната и заедно со свончињата ја испеале целата песничка. Медените свончиња биле толку забавни од лошото пеење на нашиот херој што целосно заборавиле дека се намуртени. Тие дури сакале да пеат заедно и ниту едно од нив не сакало повеќе да пее само - било позабавно заедно!

Г-дин Був не можел да им поверува на своите очи и уши.

- Пријателе, не знам како да ти се заблагодарам - му рекол на Мусален. - Вашето застрашувачко пеење ги насмеа свончињата толку силно што се весели и повторно синхронизирани. Ви благодарам што им ги вративте нивните насмевки, сега тие пеат уште подобро. За жал, не сум чул било што за вашето најсјајно сонце. Но, имам пријател кој се вика Лав Први. Тој е чест патник, можеби некаде го сретнал. Оди во онаа насока - му покажал на Мусален, - пројди покрај 1024-те дрвја па сврти надесно, и кога времето ќе покаже 10:24, сврти лево и ќе го најдеш.

Откриј која нота со која треба да ја поврзеш. Секоја двојка на ноти обој ја во иста боја.

Средба со Лав Први и несреќата да имате врзан јазик

Мусален ги следел упатствата на г-дин Був и наскоро пристигнал на местото.

За негово изненадување, тој го пронајде Лав Први како лежи тажен под сенката на дрвото и очајно воздивнува. Многу чудно, но на овој лав му недостасуваше опашка и мустаќи.

Лав Први

Сепак, Мусален не бил воодушевен од оваа глетка и му пришол на тажниот лав.

- Извини што те вознемирав, Лав Први. Г-дин Був ме испрати кај тебе. Го барам најсјајното сонце што исчезна од моето кралство. Дали си го видел?

- Можеби го видов, можеби не, ама не, не сум го видел. И сега оди и не ме гледај, не сум за гледање. - очајно рекол лавот. - Понижувачки е што ми недостасуваат прекрасните мустаќи и долгата опашка.

- Сигурен сум дека ти недостигаат и нивното губењето дефинитивно ти го расипува расположението, но мислам дека нема за што да се грижиш. Имаш многу убави очи. Твојата љубов кон патувањето е импресивна и тие очи какви сè неверојатни работи виделе.

- Ха! - Лавот се насмевна. - Забавен си, но убаво е што си искрен. Ме натера да размислувам. Тие очи навистина видеоа сешто. За жал, не само добро, туку и лошо, но не можете да го цените доброто без лошо... - започнал да филозофира Лав Први. - Но, да се вратиме на твоето прашање: дали го видов твоето сонце? Хм. Не, не сум го видел. Во последно време не сум никаде и не сум видел ништо интересно затоа што сум зафатен. Се обидувам да ги натерам моите поданици да не се лутат едни на други и да започнат да се разбираат повторно.

- Зошто се лути? - праша Мусален.

- Се разбудивме едно утро и на сите им недостасуваше нешто. На слонот - ушите, на хиената - смеата, на зебрата - лентата, на нилскиот коњ - килограмите. Целосен хаос. Уште почудно е дека никој не може да се согласи со никого. Тие зборуваат и се чини дека зборуваат на различни јазици. Во паника сите помислија дека другиот го украде она што му недостасува и не можеме да се разбереме. Затоа сега сите седат дома лути и засрамени. Никој не сака да се покажува без уши и ленти.

- Многу чудно. - помисли Мусален. И додека се прашувал како да му помогне на нашиот нов пријател, тој се потпрел на блиското дрво, извадил шише сируп од малина што си го донел од дома, го накренал да го пие и...

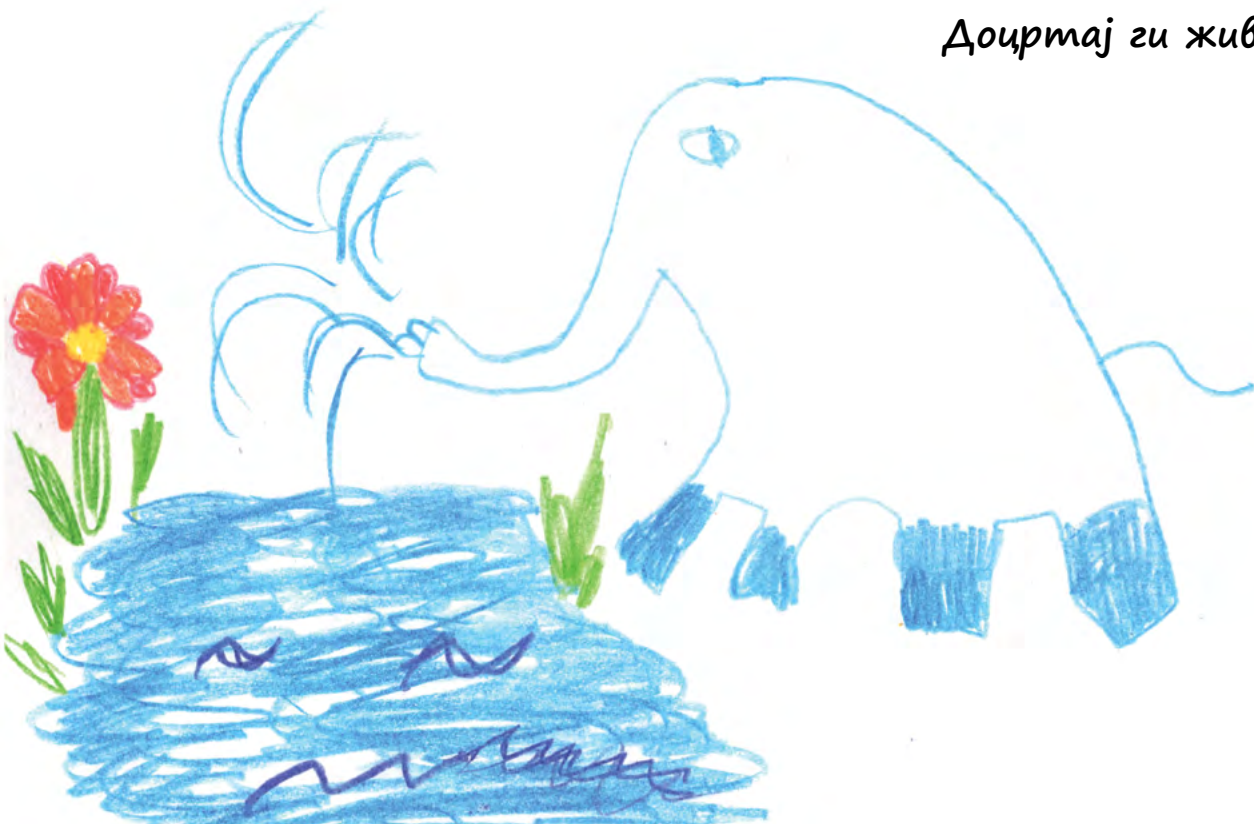
- Пуф! - Мусален го плукнал одвратниот сируп, сирупот од малина се претворил во врел сируп, што е сигурен знак дека магијата демне над местото.

- Тоа е работата! - извикал Мусален. - Некој те маѓепсал!

- Ах, каква несреќа, што ќе правам сега? - се прашуваше Лав Први.

- Ќе смислам нешто. Ветувам! - рече Мусален.

Доцртај ги животните.

Тој го зел волшебниот полен од цветот на страста (Пасион), го измешал со малку вода, извадил од колачите што ги донел од дома. Патем ова не биле какви било колачи, туку биле специјални, направени од највеселите и добри луѓе во чудесното кралство. Потоа отишол од врата до врата за да ги покани сите животни на празничен ручек во кралската ливада. Не била лесна задача да ги убеди да дојдат затоа што секој еден од нив многу се срамел да се појави со недостатоците, без уши, без ленти...

Сепак, како што знаеме, Мусален не се предавал лесно, па им рекол на животните.

- Разбирам зошто сте загрижени, но сите сме пријатели и на сите ни недостасува нешто. Никој не е совршен. Еве, мене ми недостасува најсјајното сонце, но имам превкусен сируп од малина. И на Лав Први му недостасува половина мустаќ и целата опашка, но дали некогаш сте погледнале какви убави очи има.

И така, сите животни се согласиле да дојдат на празничниот ручек.

Штом се собрале, владеела целосна тишина и никој не сакал да разговара со никого. Лав Први бил во право: како сите да зборувале на различни јазици.

Мусален не очајувал; му дал на секое животно да пие од волшебната напивка и да јаде од колачите и одеднаш им се одврзале јазиците. Животните почнале да зборуваат едни со други, и така конечно се разбрале и се смириле.

Слонот ѝ рекол на зебрата дека ги сретнал нејзините ленти кои се нишкале на некоја гранка. Зебрата ѝ кажала на хиената дека нејзината

Доцртај ги животните.

смеа се смеела на некое дрвце. Хиената објавила дека ушите на слонот се сончале на блиската карпа, заедно со тежината на нилскиот коњ. И така, полека-полека, секое животно го нашло делот што му недостасувал и разбирањето повторно се вратило во кралството на Лав Први. И што се случило со неговите прекрасни мустаќи и опашка? Тие се подготвувале за следното патување, но верните поданици ги фатиле навреме и му ги вратиле на сопственикот. Лав Први го повратил својот неодолив изглед и тргнал на уште едно незаборавно патување.

Сепак, пред да замине, тој се свртел кон Мусален.

- Пријателе, ти го одржа ветувањето и јас ќе ти бидам вечно благодарен. Неверојатно е она што ти го направи за моите поданици. Ти благодарам што не ни се смееше, како и сите други патници кои не видоа. Благодарен сум ти што им помогна на моите поданици да се разберат и да се помират. За мене ти си единствен вистински пријател. Како што ти реков, не сум го видел твоето најсончево сонце, но земи влакно од моите мустаќи за патување. Можеби така ќе можам да ти помогнам. Затворете ги очите и кажете ги волшебните зборови „пена, путер, праз, на точното место одведи ме в час!“ и тој ќе ве однесе кај мојот пријател Прецизниот Гулаб. Немам потреба да те предупредувам дека тој е малку посебен. Но, сигурен сум дека тоа нема да ти пречи и ќе најдеш начин да се согласиш со него. Тој можеби знае нешто.

Мусален зел влакно од патувачките мустаќи, ги затворил очите и гласно рекол:

- „Пена, путер, праз, на точното место одведи ме в час! Во истиот момент се нашол на шарениот плоштад полн со гулаби.

19:00 часот, време е за вечера

- Здраво господа! Го барам Прецизниот Гулаб, знаете ли каде е? Гулабите само го погледнале и истовремено со клуновите покажале кон блиската продавница, на која било испишано со огромни црвени букви - **ЧАСОВНИЧАР**.

Мусален влегол во продавницата и го нашол Прецизниот Гулаб како работи на некој сиден часовник со мал шрафцигер под лупа. Кукавицата била заглавена внатре.

- Извини, господине Прецизен Гулаб, јас сум Мусален. - започнал да објаснува. - Го барам најсјајното сонце што исчезна од кралството во кое живеам, а величествениот Лав Први ме испрати кај тебе.

- Не, збогум! За жал, не знам каде е твоето најсјајно сонце. - рекол Прецизниот Гулаб.

Мусаленко се стаписал, но потоа се сетил на предупредувањето на лавот и повторно му се обратил.

- Господине Гулаб, што правите? - Мусален решил да започне разговор.

Допиши ги
бројките кои
недостасуваат
во часовникот.

- Мислам дека е очигледно тоа што го работам. - рекол гулабот.
- Се обидувам да го поправам механизмот на часовникот за да можам да ја ослободам госпоѓица Кукавица, а таа пак, ќе излезе во полн сјај и свечено ќе им соопшти на сите дека е време за вечера. Ние гулабите во овој град никогаш не седнуваме на вечера без госпоѓица Кукавица да објави дека е време за вечера. Ние не сме како другите гулаби кои во секое време колваат какви било трошки. Не, ние сме примерни и го почитуваме редот. Нема да седнеме на вечера се додека не сме сигурни дека е време за вечера. И тоа го знае само убавата госпоѓица Кукавица. Ох, немам време да ти објаснам сè, младо момче. Механизмот е многу комплициран и ми треба концентрација.

Гулабот продолжил да го испитува под лупа заклучувањето на градскиот часовник.

- Г-дин Прецизен Гулаб, може ли да погледнам? Во моето кралство јас сум познат по својата умешност. Можеби можам да помогнам.

Гулабот строго погледнал кон овој насмеан млад човек, но сепак му дозволил на Мусален да се обиде да го поправи часовникот. Тој го одвртил ова, го завртил она, нешто подмачкал, нешто сменил, поправил еден скршен дел и ја избришал прашината од цела опрема со специјална крпа. Прецизниот Гулаб внимателно ја следел секоја акција на нашиот херој и одобрувачки климал со главата. Никогаш не се сретнал со некој што обрнувал толку внимание на секоја ситница. Часовникот светел како никогаш порано.

Прецизниот Гулаб го закачил часовникот на сидот и тропнал на вратата од саат-кулата.

- Почекај малку, господине Гулаб - рекол Мусален, отстранувајќи ги остатоците од магичниот полен од цветот на страста.

Тој со поленот ја посипал г-ѓица Кукавица. Таа пак, со нејзиното свонливо гласче објавила дека е точно 19:00 часот - време за вечера! Илјадници гулаби се собрале да вечераат.

Во тој момент Прецизниот Гулаб се вљубил во г-ѓица Кукавица, но ова е почеток на друга приказна која ќе ти ја раскажам друг пат.

- Пријателе, - рече Прецизниот Гулаб, зашеметен од радост, - Бев прилично очаен и не верував дека некогаш повторно ќе ја видам убавата г-ѓица Кукавица. Ти благодарам! Со твоето остро око и овој полен направивте чудо со нашиот омилен часовник. Рече дека го бараш најсјајното сонце. Слушнав за него, но не сум го видел. Имам многу мудар пријател кој навистина знае сè. Повели еден пердув, не е случајно. Излези надвор и пушти го да те води.

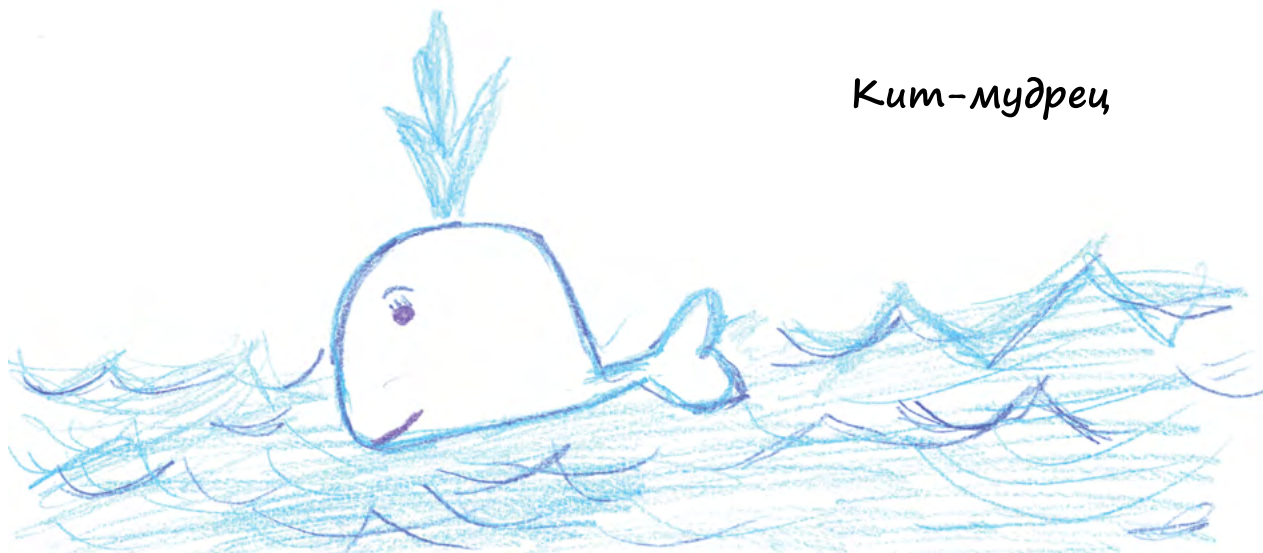
На брегот на океанот

Веднаш штом излегол, дувал силен ветер и го однел пердувот, а Мусален трчал по него и така стигнал до брегот на океанот, каде што се сретнал со еден кит-мудрец.

- Здраво, Мусален, - рече Китот-мудрец. - Помина долг пат, но благодарение на твојата фантазија, добро срце и борбеност, конечно стигна до мене.

Нашиот херој Мусален не разбирал ништо.

- На патот направи многу добри дела. - продолжил Китот-мудрец.
- И твоите добри дела не поминаа незабележани. Заборавливите самовили и кралицата на пчелите беа излекувани и сега заедно со Мечката-иноватор создаваат волшебен мост со кој ќе ја преминат реката што ги одделува. Бувот-диригент и малите бакарни свончиња беа толку воодушевени што ве запознаа, што ја создадоа најсмешната и најмелодична симфонија што некој ја слушнал. Лав Први и неговите поданици не престануваат да зборуваат - тешко дека историјата ќе препознае други такви добри пријатели. Прецизниот гулаб ја откри љубовта благодарение на тебе, и јас... успеав да им докажам на големите мудреци и на твоето кралство дека твоето срце е навистина добро, дека твојата насмевка е

Кит-мудрец

искрена и чиста, дека твојата посветеност и генијалност се неисцрпни и сето тоа те прави достоин за мусаленскиот трон. Среќен сум што ќе те прогласам за нов крал!

Мусален бил толку стаписан од возбуда што можел само да каже:

- Драг мудар киту, ти благодарам за честа. Ветувам дека секој ден ќе бидам сè подобар крал на моето кралство. Јас сум навистина возбуден, но има нешто што ја затемнува мојата среќа. Јас сè уште сакам да го вратам сонцето во моето кралство. А не го гледам ниту кај тебе. - рекол тажно новиот крал.

- Знам дека го бараш најсјајното сонце. Нема да го најдеш кај мене. Врати се во твоето кралство. Таму те чекаат. - рекол Китот-мудрец и потонал под водата.

*Решавај крстозбор со животните,
на кои Мусален помогнал*

Како кралот Мусален станал крал

Мусален заминал тажен, затоа што не сакал да оди дома со празни раце и да ги разочара неговите луѓе.

Стигнал до портите на кралството и само што сакал да им каже на мудреците дека не успеал и не го нашол најсјајното сонце, Мусален забележал дека луѓето го гледаат поинаку. Само што го виделе, светлината се сместила во нивните очи.

- Честитки, кралу наш - рекле мудреците од палатата. - Напиј се сируп од малина, касни колачи со цимет. Помина долг пат.

- Драги пријатели, јас не сум крал. Не можев да го најдам нашето сонце и тоа не ми дава мир. - Мусален воздивна.

- Ајде, ајде, развесели се малку. Веруваме дека никогаш не си пробал подобри колачи и никогаш не си пиел посвеж сируп од малина. - инсистираа мудреците. Мусален бил толку вознемирен што не ги забележал мудреците како го водат кон тронот. Без да знае, тој седнал на тронот, го испил сокот, ги изел колачите и одеднаш го зафатила чудна мека топлина. Собата била осветлена од најтопла светлина, а најсјајното сонце изгреало во очите на сите.

- Почитуван кралу, твоите дела докажаа дека си достоин за престолот! - свечено објавија мудреците. - Донесе надеж и го запали сонцето во нашите души. Успеа да ја разбиеш магијата што виси над нашето кралство и сега не само што повторно го имаме најсјајното сонце, туку и најдобриот крал!

Радосните фанфари му соопштиле на целото кралство дека достоин крал конечно се искачил на тронот. Најмногу свонеле медените свончиња, предводени од радосниот Був-диригент, свонејќи ја најпријатната мелодија на светот. Волшебниот полен од цветот на страста Пасион го зафатил кралството, расфрлано од заборавливи самовили кои танцувале на најмагичниот танц со својот верен пријател Мечката-иноватор. Лав Први рикал гласно за да им ја соопшти убавата вест на сите во светот. Вљубениот Гулаб весело мавтал со белите крилја во друштво на елегантната Кукавица. И така, кралот Мусален станал крал, и кралството без име го нарекле Мусаленско кралство.

- Хррр, мррр. - Мар штотуку се понесе во земјата на соништата, среќен и задоволен од неверојатната приказна и среќниот крај.

- Добра ноќ, Мар! Ти посакувам да го сонуваш најсјајното сонце! - Мусаленко се насмевна и го исклучи светлото.

Како кралот Мусален станал крал
од © Мусала Софт

© Јоана Иванова, автор, 2020 година
© Вељана Јурукова, Габриела Андонова, Николета Петрова, Огњана - 5 години,
визуелна адаптација и илустрации, 2020 година
© Марија Мицевска, превод, 2020 година
© Зоран Николов, лектор, 2020 година